

med Repræsentantskabet, og at man derefter havde forelagt Rigsdagen den hele Sag samlet, men at dele Foranstaltningen paa den Maade, som den ærede Rigsdagsmand har foreslaaet, kan jeg ingenlunde ansee for bifaldsværdigt. Den ærede Rigsdagsmand ansøgte som Motiv til denne Foranstaltning, at den Sammensætning af Repræsentantskabet, som blev vedtagen i 1857 og som ansaaes fyldestgjørende, saalænge Forsikringen bestod under Regjeringens Bestyrelse, ingenlunde kunde ansees for fyldestgjørende, naar Forsikringen fremtidig kun skulde staae under Regjeringens Tilsyn; det vilde da være meget mere nødvendigt, at der kom en Bestyrelse tilstede, som virkelig kunde siges at repræsentere Interessenterne. Jeg tillader mig dog at troe, at der, hvis man virkelig vilde opfatte Sagen paa den Maade, var langt mere Trang til at faae Interessenterne alvorlig repræsenterede i Repræsentantskabet, saalænge Regjeringen havde den større Indflydelse, thi naar Regjeringens Indflydelse indskrænkes til et Tilsyn, er Faren for Overtagelse fra den Side ingenlunde saa stor, men Hovedsagen for mig er, at jeg ingenlunde kan erkjende, at den Misforstaaelse er tilstede, som den ærede Folkethingsmand synes at antyde, at der er med den Maade, hvorpaa Repræsentantskabet er sammensat, idet han betragter det som udelukkende repræsenterende Regjeringens Anskuelse og ikke Interessenternes. Man kan have mange Indvendinger at gjøre imod den Maade, paa hvilken Repræsentanterne tilveiebringes, men udelukkende at betragte dem som Repræsentanter for Regjeringens Mening vil dog vistnok være en aldeles feilagtig Anskuelse. Det vil være det høie Thing tilstrækkelig bekendt, at Repræsentantskabet sammensættes paa den Maade, at der tilveiebringes et vist Antal Mænd for hver af de forskjellige Forsikringsklasser, der findes, og at Regjeringen blandt disse udvælger Repræsentanterne. Det er det, der synes at stufte den ærede Folkethingsmand, men det er jo ikke nogen directe Ud nævnelse af Regjeringen, thi der gjøres som bekendt Forslag af vedkommende Amtsraad, hvori der findes Repræsentanter for alle Forsikringsklassers Vedkommende. Amtsraadet indstiller Tre af hver Klasse, og blandt dem vælger Re-

gjeringen Repræsentanterne; det er altsaa ikke directe, ikke frie Valg fra Regjeringens Side. Jeg har overhovedet ikke hørt nogen Klage fra selve Brandforsikringens Interessenter enten over den Maade, hvorpaa de ere repræsenterede, eller over den Maade, hvorpaa deres Sager i Repræsentantskabet ere blevne behandlete; disse Klager ere kun komne til orde i Rigsdagen, naar Sagen er bleven forhandlet her. Det er dog mærkværdigt, at Justitsministeren ikke har hørt Noget derom ligesaa lidt som Repræsentantskabet, men at det er her paa Rigsdagen, at Klagerne skulle høres, og at de skulle bringes frem her af den ærede Folkethingsmand, der, som han vist vil indrømme mig, staaer i en særlig Stilling, til denne Sag. Den ærede Folkethingsmand har det samme Uheld som Regjeringen, idet han har en dobbelt Stilling, idet han nemlig deels er Medlem af Repræsentationen og forsaavidt er en Deel af Lovgivningsmagten, om jeg saa maa sige, samt idet med at han er Bestyrer af en Brandforsikring. Det er det samme Uheld, som Regjeringen har; det er den samme dobbelte Stilling, som jeg vil bidrage, hvad jeg kan, til at befrie Regjeringen for at bestinde sig i, og jeg vil anmode det ærede Thing om at staae mig bi i denne Bestræbelse, uden at ophobe andre Bestemmelser i Lovforslaget, som Regjeringen ikke kan gaae ind paa. Derved vil man forsinke et Skridt, som dog maa ønskes foretaget; Tiden gaaer forbi, og maaskee kunne andre Anskuelse senere gjøre sig gjældende. — Med Hensyn til de af den samme ærede Rigsdagsmand under Nr. 2 stillede tre forskjellige Wandringsforslag skal jeg bemærke, at jeg af Grunde, som jeg allerede tidligere har antydet, bestemt maa fraraade Forslaget under Nr. 2 a. Det gaaer ud paa, at det skulde være overladt til en Debtors Vilkaarlighed, om jeg saa maa sige, at omhytte den almindelige Brandforsikring med en anden Forsikring for hans Eiendom i Tilfælde af Ildsvaade, uden dertil at indhente Creditors Samtykke. Jeg indrømmer, at der i de fleste Tilfælde ingen Fare vil være derved, men Faren ligger ikke i, at nogen enkelt Creditor bliver udsat for Tab; den ligger i det Princip, man indfører, at man, maaskee